

A full-page photograph of a man in equestrian attire riding a brown horse. The man is wearing a white polo shirt with a crest, tan breeches, black riding boots, and a black helmet. He is smiling and looking towards the camera. The horse is a dark bay color with white wraps on its lower legs. They are in a grassy field with a wooden fence in the background. A red tractor is visible behind the fence. The sky is overcast.

‘Mijn moeder riep toen ik in de paarden wilde: ben je GEK geworden of zo?’

Dressuurruiter Yessin Rahmouni

heeft het mooiste beroep dat er is

Het blijft een ongelooflijk en sprookjesachtig verhaal: Grand Prix-ruiter Yessin Rahmouni (29) die tijdens het jetskiën in Marokko de koning tegenkomt en een paar maanden later als eerste Arabische én Noord-Afrikaanse deelnemer voor Marokko uitkomt op de Olympische Spelen. Met een door het koningshuis gesponsord paard. Het zette hem in Nederland definitief op de kaart.

TEKST: MIRJAM KUGGELEIJN | FOTOGRAFIE: MARION KLERKEN

Met zijn Marokkaanse roots is hij een bijzondere verschijning in de ring en een voorbeeld voor veel (Marokkaanse) kinderen en jongeren. Logisch dat we hem vroegen om rolmodel te zijn voor Kies Kleur in Groen. Dat wilde hij wel, en dus mochten we langs komen op de dressuurstal van Tommie Visser, waar hij zijn paarden traint.

Als we aankomen in Halfweg, net onder de rook van Haarlem, is hij een van zijn toppaarden aan het rijden. Het is de 11-jarige hengst Van Krack STH, waarmee hij uitkomt in de Lichte Tour. Het is een mooie woensdagmiddag in juni en heerlijk weer. Mijn paardenhart gaat gelijk sneller kloppen. Wat moet het geweldig zijn als dit je werk is.

We willen Yessin niet alleen portretteren als rolmodel, maar natuurlijk ook graag voor een mooie coverfoto voor dit Magazine. Voor de fotoshoot zadelt hij zijn Olympische hengst Floresco NRW (v. Florestan I). Die is erg op zijn gemak. We moeten heel wat trucs uit de kast halen om hem fris en alert (met zijn oren naar voren, want zo hoort dat bij paarden) in de camera te laten kijken. Tijdens de training zit ik als dressuur liefhebber genietend langs de kant. Floresco en Yessin doen schijnbaar

moeiteloos alle oefeningen uit de Grand Prix: appuyementen, wissels, uitgestrekte draf, pirouettes en natuurlijk piaffe. Hoewel, niet helemaal moeiteloos, want Floresco is hoorbaar hard aan het werk. Het levert prachtige plaatjes op.

Wilde je altijd al profruiter worden?

“Vrij jong al wist ik dat ik met paarden wilde werken. Hoefsmid, of iets anders. Ik ben een heel gelukkig mens”, zegt Yessin als hij van zijn paard stapt. “Altijd lekker buiten, veel vrijheid en creatief bezig zijn. Maar mijn moeder riep ooit, toen ze van mijn plannen hoorde om in de paarden te gaan: “Ben je GEK geworden of zo?”. Mijn ouders vonden dat dus geen goed plan. Ik kon best goed leren, dus volgens hen moest ik tandarts worden, of iets op kantoor. Werken in een agrarisch beroep had volgens mijn ouders een lage status. Zij zijn eerste generatie immigranten en ik ben thuis traditioneel Marokkaans opgevoed. Die eerste generatie is opgegroeid met het idee: als je echt niets anders kan, dan word je boer. Ik denk en hoop dat volgende generaties steeds minder zo gaan denken. Het Marokko van nu is ook veel moderner dan toen mijn ouders er vertrokken. >>

Het beoefenen van de paardensport is in Marokko voor de elite. Dat wordt echt alleen gedaan door de high society, door kolonels en generaals. In de Koran is paardrijden een heilige sport, samen met zwemmen en boogschieten. Dus ik denk dat in Nederland allochtone jongens en meisjes ook minder snel zullen kiezen voor paardrijden, omdat het toch wel vrij kostbaar is. Het is een duurdere sport dan bijvoorbeeld voetballen. Ik krijg heel veel mailtjes van jongens en meisjes, die me vragen wat ze moeten doen om hetzelfde te bereiken als ik. Dan adviseer ik ze om heel hard te werken en te blijven geloven in hun droom.”

En hoe is Yessin dan zo ver gekomen dat hij nu dressuur rijdt op het allerhoogste niveau?

“Dat is een combinatie van interesse, talent en geluk, en heel hard werken. Als kind vond ik dieren al heel erg leuk. Door mijn zus ben ik paard gaan rijden en dressuur vond ik altijd al het mooiste. Tommie Visser is een vriend van me en bood aan dat ik op zijn paarden mocht rijden. Ik was helemaal niet bang en durfde

ook zijn lastige exemplaren aan te pakken. Dus het was voor hem ook af en toe handig. Zo heb ik heel veel geleerd en kwam van het één het ander. Ik heb in Deurne (red.: Helicon Opleidingen) de masterclass gedaan voor jonge ruiters die succesvol uitkomen in de nationale en internationale sport. En ik heb de nodige papieren gehaald om les te mogen geven.”

Je bent in Nederland geboren toch?

“Ik voel me een Marokkaan in Nederland. Maar ik wil hier absoluut niet weg, nooit. Ik vind dit een superfijn land. Ik kom wel heel regelmatig in Marokko. Om clinics te geven bijvoorbeeld. Ze gaan daar nu een opleiding opzetten voor ruiters. Een soort Deurne, zeg maar. Maar geen haar op mijn hoofd die er aan denkt om daar te gaan wonen. Voor het rijden van wedstrijden alleen al, zou dat heel onhandig zijn. Dan zou ik in Spanje moeten starten en steeds moeten oversteken. Dat is geen optie. Maar, al rijd ik Anky van Grunsven en Edward Gal voorbij, ik blijf altijd uitkomen voor Marokko. Dat zijn mijn roots en daar ben ik super trots op!”

Het gaat heel goed met je dressuurcarrière in Nederland. Wat wil je nog bereiken? “Floresco en ik leren elkaar nu pas echt goed kennen. Toen ik meedeed aan de Olympische Spelen, reed ik hem nog maar vier maanden. Dat is eigenlijk veel te kort. En hij lijkt misschien makkelijk, maar het is best een lastig paard af en toe.

Hij loopt nu steeds fijner, we worden echt een combinatie. Mijn droom is om in 2016 in de finale (dus bij de laatste 16) te rijden op de Spelen in Rio de Janeiro. Met Floresco of een ander goed paard. Maar eerst nog ga ik meedoen aan de Wereldruiterspelen in Normandië in 2014. Voor Marokko natuurlijk.”

En zijn moeder, wat vindt zij nu van zijn werk?

“Ze is enorm trots! Ze ziet dat ik goed mijn brood kan verdienen met rijden, lesgeven en de handel in paarden. En dat dit veel beter is dan me de hele dag in een hok met airco stoppen. Dat moeten jullie de jongeren uitleggen: volg je passie, doe wat je leuk vindt. En als dat buiten is, in de natuur met veel vrijheid en je bent

niet bang om de handen uit de mouwen te steken, dan is werken in de paarden of in een ander groen beroep een hele goede keuze.” ■

‘Ik blijf altijd uitkomen voor Marokko. Dat zijn mijn roots en daar ben ik supertrots op!’